

Arrest

nr. 300 653 van 26 januari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en F. LAURENT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 26 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. PAQUOT *loco* advocaten D. ANDRIEN en F. LAURENT, in het bijzijn van de voogd en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België als niet-begeleide minderjarige vreemdeling op 8 december 2021 binnenkwam, diende op 9 december 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Verzoekers vingerafdrukken werden afgenomen in Bulgarije op 27 september 2021 en in Roemenië op 9 november 2021 (Eurodac).

1.3. Op 17 mei 2022 stelde de Dienst Voogdij van de FOD Justitie een voogd aan gedurende verzoekers minderjarigheid.

1.4. Op 26 april 2023 nam de adjunct-commissaris een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 27 april 2023 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 09/12/2021

Overdracht CGVS: 15/09/2022

Je had een persoonlijk onderhoud met een ambtenaar van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 14 april 2023, van 14u08 tot 16u12, bijgestaan door een tolk die de taal Pashtu machtig is. Jouw advocaat, meester France LAURENT, loco meester Dominique ANDRIEN, en voogd X, waren bij dit persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtun origine te zijn. Je bent geboren op [...] april 2006 in het district Koghyan van de provincie Nangarhar. Toen jij twee à drie jaar oud was verhuisde jouw familie naar het dorp Mastikhel gelegen in het district Surkh Rod van de provincie Nangarhar, waar je de rest van jouw leven verbleef voor jouw vertrek naar Europa.

Jij ging naar de Koranschool waar je een goede en ijverige leerling was. De Qari liet jou dit ook weten en vertelde tegelijk dat hij jou de weg naar het paradijs zou tonen en het leger/de politie ongelovigen waren. Op een dag nam de Qari jou mee naar zijn huis waar nog enkele andere mensen aanwezig waren. Jij vroeg na een tijdje om terug weg te gaan, maar werd verplicht om te blijven. De mannen gaven jou een bommengordel die jij moest aandoen. Jij weigerde en probeerde te vluchten, maar werd tegengehouden, geslagen en verplicht om de gordel te dragen. Ze brachten jou met de auto naar de politiebasis, waar ze jou alleen achterlieten en instructies gaven om de gordel tot ontploffing te brengen. Jij begaf je in looppas richting de politiebasis waar enkele agenten jou vroegen om te stoppen. Jij luisterde niet waarop de agenten schoten afvuurden en jij het bewustzijn verloor. De agenten ontdeden jou van de bommengordel en onderwierpen jou aan een kruisverhoor tijdens dewelke jij alles opbiechtte en de schuilplaats van de Taliban verklapte. Jij mocht terug naar huis gaan en vertelde alles aan jouw familie die meteen besliste om jou naar jouw oom te sturen, zonder dat jullie hem echter inlichtten over wat er gebeurd was. Na enkele dagen kreeg jouw oom telefonisch te horen dat zijn broer en neef waren ontvoerd, waarop jij de hele situatie uitlegde aan jouw oom die uiteindelijk een smokkelaar voor jou regelde om het land te verlaten.

Op 8 december 2021 kwam je België binnen, waar je op 9 december 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van jouw verzoek leg je een werkcontract voor.

Bij terugkeer vrees je de Taliban.

Tijdens jouw tocht naar Europa werd jouw oom nog telefonisch bedreigd door de Taliban en ontving jouw familie twee dreigbrieven van de Taliban.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald kreeg je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, zoals aangegeven in de attesten die je neerlegde, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat je doorheen jouw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat je een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebt of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

In casu maak jij jouw persoonlijke problemen met de Taliban niet aannemelijk.

Eerst en vooral dient opgemerkt dat het vreemd is dat jij thuis nooit gepraat hebt over jouw privégesprekken met de Qari waarin hij jou vertelde dat jij een goede leerling was, hij jou de weg naar het paradijs zou tonen en het leger en de politie ongelovigen waren. Gevraagd of jij met iemand praatte over die privégesprekken met de Qari, antwoord je van niet (CGVS, p. 13). Gevraagd of jij dan ook niet met jouw ouders praatte over die privégesprekken met de Qari, antwoord je van niet en dat jullie niet veel tijd hadden om te praten (ibid.). Gevraagd of je dan ook niet zei aan jouw ouders dat de Qari trots op jou was, hij vond dat jij een goede student was en dat jij zelf goed les gaf, antwoord je dat je thuis wel vertelde dat je les gaf in de madrassa en de Qari jou complimenten gaf (ibid.), wat aantoont dat er wel degelijk tijd en ruimte was thuis om te praten over jouw bezigheden in de madrassa. Gevraagd of je thuis ook verteld hebt dat de Qari vond dat het leger en de politie ongelovigen waren, antwoord je dat nooit verteld te hebben (ibid.). Gevraagd waarom niet, antwoord je enkel dat je het niet verteld hebt (ibid.). Nogmaals gevraagd waarom niet, antwoord je dat je geen tijd had om het te vertellen en jouw hart het ook niet wou vertellen (ibid.), hetgeen niet kan overtuigen als verklaring.

Bovendien is het helemaal niet duidelijk waarom de Taliban jou zouden viseren om een belangrijke, logistieke taak uit te voeren. Jij – en evenmin iemand anders van jouw familie – maakte immers geen deel uit van hun organisatie en jouw familie had een negatieve opinie over de Taliban en zette hen weg als 'slechte mensen' (CGVS, p. 6). Gevraagd waarom de Taliban aan jou zouden vragen om die opdracht uit te voeren, antwoord je dat ze jou hebben gevraagd om mee te komen en jou de vest gaven, maar je het niet op voorhand wist (CGVS, p. 14). Ook heb je de opdracht in eerste instantie geweigerd en probeerde je zelfs te vluchten toen je nog in de woning was en je gevraagd werd om de bommengordel te dragen. Gevraagd waarom de Taliban jou die opdracht toch nog zouden laten uitvoeren terwijl je expliciet geweigerd had en zelfs probeerde te vluchten, antwoord je dat ze een duidelijk doel hadden die dag (ibid.). Gevraagd waarom de Taliban erop zouden vertrouwen dat jij die opdracht tot een goed einde zou brengen, terwijl je expliciet geweigerd had en zelfs probeerde te vluchten, antwoord je dat je jong was en ze je bang maakten (ibid.).

Het is al merkwaardig te noemen dat de Taliban een buitenstaander die geen banden heeft met de organisatie of sympathie heeft voor hun ideeën zouden inschakelen voor een dergelijke, belangrijke opdracht. Het is nog vreemder dat de Taliban die opdracht gewoon zouden laten doorgaan terwijl de buitenstaander expliciet weigert en het op een vluchten probeert te zetten en dus helemaal niet overtuigd is van de taak, hetgeen de kans op het welslagen van de opdracht sterk vermindert en het risico op blootstelling voor de Taliban sterk verhoogt. Jij had immers belangrijke informatie over een schuilplaats van de Taliban en de identiteit van enkele van hun leden.

Verder stel je dat de Taliban jou afzetten aan de politiebasis, jou instructies gaven om op het knopje te duwen en zij jou daarna aan jouw lot overlieten en zelf weggingen. Het is dan ook vreemd te noemen dat jij – die niet overtuigd was van de opdracht waarbij jij het leven zou laten en die niet wilde uitvoeren – ervoor koos om de politieagenten te negeren toen zij jou vroegen om halt te houden en vastberaden was om de aanval toch uit te voeren. De Taliban waren immers al vertrokken en hadden geen directe controle meer over jou. Gevraagd waarom je niet stopte met lopen richting de agenten toen zij jou vroegen om halt te houden, antwoord je dat ze zeiden dat ze jou van achter zouden neerschieten als je zou stoppen (CGVS, p. 15). Opgemerkt dat de auto met de Taliban al vertrokken was, antwoord je instemmend (ibid.). Gevraagd waarom je dan niet gestopt bent toen de politie dat vroeg, antwoord je naast de vraag dat je in looppas richting de politie liep nadat de auto vertrokken was, de politie vroeg om te stoppen, jij niet luisterde, ze in de lucht schoten en jij dan bent flauwgevalen (ibid.). Nogmaals gevraagd waarom je dan niet gestopt bent toen de politie dat vroeg, antwoord je dat ze jou bang hadden gemaakt (ibid.). Gevraagd of je de aanval werkelijk wilde uitvoeren, antwoord je dat je dat niet wou, maar je verplicht was aangezien ze jou anders zouden doden (ibid.), hetgeen moeilijk kan overtuigen als verklaring gezien het succesvol volbrengen van die zelfmoordaanslag met bommengordel ook tot jouw dood zou leiden. Jouw grootste en enige kans op overleven was de politie inlichten over de bommengordel die jij bij jou had. Gevraagd

waarom jij – na het vertrek van de Taliban – de politie niet gewaarschuwd hebt dat jij een bom bij had zodat je jouw eigen leven kon redden, antwoord je dat je niet meer jezelf was op dat moment en uit angst niet meer beseftte wat je allemaal deed (ibid.).

Voorts is het ook vreemd te noemen dat je er enerzijds voor koos om de aanval uit te voeren en de bom te laten afgaan uit schrik voor de Taliban, maar anderzijds wel meteen besloot de Taliban te verklikken als de politie jou had aangehouden en ondervraagd. Hiermee geconfronteerd, antwoord je dat je het verteld hebt omdat de politie anders gedacht zou hebben dat jij werkte voor de Taliban (CGVS, p. 16).

Daarnaast is het merkwaardig dat de politie jou na een goede twee uur ondervraging zomaar zou laten gaan zonder jou verder te vervolgen en verantwoordelijk te houden voor de vrijdelde bomaanslag. Gevraagd hoe de politie uiteindelijk zeker wist dat jij niet bij de Taliban hoorde, antwoord je dat je de volledige waarheid hebt verteld en al hun schuilplaatsen hebt verklapt (CGVS, p. 16). Opgemerkt dat jij kort daarvoor het politiekantoor had proberen op te blazen toen jij in loopspas met een bom rond je middel op de politie afstormde en gevraagd waarom de politie jou zo snel terug vrij zou laten, antwoord je volledig naast de kwestie dat je bent flauwgefallen toen je aan het lopen was en de politie daarna de bom heeft weggenomen (ibid.). Jij toonde tijdens het uitvoeren van de aanval geen intentie om te luisteren naar de politie en je in te houden, en had het leven kunnen kosten aan meerdere politieagenten, waardoor het moeilijk te verklaren valt waarom de politie jou zomaar op jouw woord zou geloven en jou na een verhoor van een goede twee uur al opnieuw vrij zou laten.

Ook is het vreemd te noemen dat jouw familie jou na jouw vrijlating meteen naar jouw oom stuurt voor jouw veiligheid, maar jouw ouders beslissen om hem niet in te lichten over de situatie met de Taliban. Gevraagd hoe dat komt, antwoord je dat jouw oom jou zijn huis zou uitgezet hebben mocht hij op de hoogte geweest zijn van de situatie (CGVS, p. 16). Opgemerkt dat jouw oom een volwassen man is en bovendien de broer van jouw vader, en het toch logisch zou zijn dat jouw vader zijn broer zou informeren over de reden waarom hij jou naar hem stuurde, antwoord je dat jouw vader zelf bang was en je niet weet waarom hij jouw oom niet gebeld heeft (ibid.).

Ten slotte dient nog aangestipt dat jij doorheen de verschillende interviews in het kader van jouw asielaanvraag in België uiteenlopende verklaringen aflegt over jouw familie en jouw migratiemotieven. Zo verklaarde je tijdens het interview voor niet-begeleide minderjarigen (verder NBMV) dat je nog contact had met jouw vader via WhatsApp en jouw oudste broer S. in Jalalabad verbleef (NBMV, p. 2 en 3), terwijl je op de DVZ verklaarde dat jouw vader en oudste broer ontvoerd en vermist zijn (vragenlijst CGVS, punt 5 en verklaring DVZ, punt 15a en 17). Hiermee geconfronteerd, antwoord je dat je enkel verklaarde contact te hebben met jouw familie waarmee je jouw moeder en zussen bedoelde en je nooit hebt gezegd dat jouw broer in Jalalabad was (CGVS, p. 17). Ook verklaarde je tijdens het interview voor niet-begeleide minderjarigen dat jouw voltallige familie – inclusief jouw vader en oudste broer – zich in Jalalabad bevonden (NBMV, p. 2 en 3). Op de DVZ verklaarde je dan weer dat jouw familie zich in Surkh Rod bevond (verklaring DVZ, punt 15a en 17). Hiermee geconfronteerd, antwoord je altijd Surkh Rod gezegd te hebben (CGVS, p. 11). Verder verklaarde je tijdens het interview voor niet-begeleide minderjarigen dat je Afghanistan verlaten hebt omwille van de oorlog wanneer gevraagd werd naar jouw migratiemotieven en heb je niets verklaard over persoonlijke problemen met de Taliban (NBMV, p. 3). Hiermee geconfronteerd, antwoord je dat je toen in een slechte toestand was aangezien je weinig gegeten en geslapen had en je jouw verhaal kort en onvolledig verteld hebt (CGVS, p. 17).

Bovenstaande toont aan dat je jouw problemen met de Taliban niet aannemelijk maakt en je bovendien geen zicht biedt op de verblijfplaats en situatie van jouw huidige netwerk in Afghanistan.

Het door jou voorgelegde werkcontract kan niets wijzigen aan bovenstaande beslissing. Uit dat document blijkt immers geen persoonlijke vrees bij terugkeer naar Afghanistan.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land

van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige

overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020).

Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de

subsidiare bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu_I_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en

economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar jouw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het

risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat jij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot 15-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat jij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Ook dient opgemerkt dat jij Afghanistan slechts 2 jaar geleden hebt verlaten en nog maar sinds december 2021 in één en hetzelfde land verblijft, nl. België. Bovendien stel je van jongs af aan naar de madrassa te zijn gegaan in jouw dorp en ook acht jaar regulier onderwijs te hebben gevolgd in een school in Jalalabad (CGVS, p. 6, 7 en 8 en verklaring DVZ, punt 10). Hierboven werd reeds aangetoond dat er geen geloof kan gehecht worden aan jouw verklaringen over de situatie en verblijfplaats van jouw kerngezin. Zo maak je de ontvoering van jouw vader en oudste broer niet aannemelijk. Bijgevolg maak je niet aannemelijk dat jij bij terugkeer naar Afghanistan geen beroep zou kunnen doen op een sterk, familiaal netwerk. Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen alsook een appreciatiefout:

- Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag;
- Artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de Vreemdelingenwet;
- Artikelen 5 en 9 van de Verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens.

Vooreerst stelt verzoeker dat de bestreden beslissing steeds de meest nadelige interpretatie hanteert.

Verzoeker stelt verder dat de bestreden beslissing zijn analyse baseert uitsluitend op hetgeen logisch en normaal lijkt, zonder hiervoor zich te baseren op beschikbare documentatie. Een objectieve bron ontbreekt.

Verzoeker meent dat hij heeft voldaan aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet. Aldus dient het voordeel van de twijfel te worden toegekend.

Aangaande zijn documenten, heeft verzoeker reeds verklaard dat hij geen contact heeft met zijn familie en hij aldus geen documenten kan verkrijgen.

Verzoeker stelt verder dat de bestreden beslissing zich niet baseert op specifieke informatie waaruit blijkt dat de verklaringen van verzoeker ongeloofwaardig zouden zijn. Verzoeker verwijst naar enkele rapporten van EUAA, EASO en Landinfo.

Voorts heeft verzoeker de dag na zijn aankomst zijn verzoek ingediend.

In elk onderhoud heeft verzoeker consistente en vergelijkbare verklaringen afgelegd. Zijn identiteit, reisroute en herkomst staan evenmin ter discussie.

De bestreden beslissing gaat uit van een gebrek aan logica en hanteert het adjectief 'vreemd'. Dit is echter geen wettelijk criterium om verzoekers geloofwaardigheid te beoordelen.

Waar de bestreden beslissing het 'vreemd' acht dat verzoeker thuis niet praatte over zijn gesprekken met de Qari, herhaalt verzoeker dat hij er niet aan dacht om deze informatie te delen. Het is ook niet vreemd dat een kind niet alles deelt wat er met hem gebeurt op school. De beoordeling van de bestreden beslissing is subjectief.

De bestreden beslissing acht het verder niet aannemelijk dat de taliban verzoeker zouden viseren voor een belangrijke, logistieke taak uit te voeren.

Verzoeker verwijst hierbij naar landeninformatie waaruit blijkt dat de madrassa's rekruteringscentra voor de taliban zijn. Uit deze informatie blijkt verder dat de taliban in de maanden voorafgaand aan de machtsovername veel extra strijders rekruteerden. Deze periode stemt overeen met de rekrutering van verzoeker.

Ook andere beslissingen van de commissaris-generaal stellen dat rekrutering gebaseerd is op lokale verankering en plaats vindt in madrassa's. Verzoeker meent dat deze wisselende houding van de commissaris-generaal niet aanvaardbaar is.

Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen waar hij stelde dat hij een goede leerling was. De manier waarop verzoeker door de Qari werd benaderd komt wel degelijk overeen met de door objectieve informatie beschreven *modus operandi*.

Bovendien, ook al zei verzoekers familie dat de taliban slecht waren, wisten de taliban dat niet.

Al deze elementen met de objectieve informatie maken dat de door verzoeker beschreven situatie geloofwaardig is.

Voorts uit de bestreden beslissing twijfels omtrent het feit dat de taliban de opdracht gewoon door lieten gaan terwijl verzoeker eerder wilde wegluchten.

De taliban gingen verzoeker neerschieten indien hij zou weigeren, hetgeen het weinig waarschijnlijk maakte dat hij zou weigeren. Dit verklaart ook waarom de taliban het niet kon schelen dat verzoeker informatie had over hun identiteit en schuilplaats, daar hij het toch niet ging overleven.

Verzoeker verwijst naar landeninformatie waaruit blijkt dat jongeren gebruikt worden om bomaanslagen te plegen. Uit deze informatie blijkt ook dat sommigen zichzelf aangaven bij de autoriteiten, net zoals verzoeker.

Waar de bestreden beslissing het nog vreemd vindt dat verzoeker de bevelen van de politieagenten negeerde, verwijst verzoeker naar het gegeven dat hij in paniek was. Er moet rekening gehouden worden met de situatie waarin verzoeker zich bevond: hij was een angstige 15-jarige. De taliban hadden hem ook met de dood bedreigd. Gelet op de korte duur van het incident en de extreme stress die hiermee gepaard ging kon verzoeker niet redelijk nadenken.

De bestreden beslissing acht het verder merkwaardig dat de politie verzoeker na twee uur liet gaan. Er wordt echter geen toelichting gegeven over de gebruikelijke houding van de politie in een dergelijke situatie, evenmin wordt er een referentiekader gegeven. Er zijn waarschijnlijk vele redenen waarom verzoeker na twee uur kon beschikken. Verzoeker heeft alle vragen beantwoord van de politie, zodat het logisch is dat de autoriteiten hem niet verdachten van een taliban te zijn.

Bovendien zijn de autoriteiten op de hoogte van het gebruik van minderjaren voor zelfmoordaanslagen en is het onwaarschijnlijk dat verzoeker gevaarlijk zou zijn.

Verder meent de bestreden beslissing dat het vreemd is dat verzoekers familie zijn oom niet inlichtte over de taliban.

Verzoeker legde echter reeds uit dat indien zijn oom op de hoogte had geweest, hij hem niet had opgenomen, hetgeen ook blijkt uit de reactie achteraf. Verzoeker moest wel buitenshuis worden verborgen, thuis was het immers te gevaarlijk. Zijn oom woonde ook 30 minuten van verzoekers huis.

Voorts stelt de bestreden beslissing vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn gezin en zijn redenen voor immigratie.

Verzoeker bevestigde echter alleen dat hij had aangegeven in contact te staan met zijn familie, hij specificeerde niet dat het om zijn vader ging. Hij had enig contact toen hij in België aankwam, doch 5 of 6 maanden voor het persoonlijk onderhoud werd het contact verbroken. Verzoeker probeert via het Rode Kruis om zijn familie terug te vinden.

Met betrekking tot de situatie van zijn broer was de vraag algemeen geformuleerd over zijn familie, zodat het logisch is dat verzoeker meende dit element niet te moeten specificeren.

Verzoeker benadrukt dat tijdens het voormelde interview er geen voogd of advocaat aanwezig was om zich te vergewissen dat hij de vragen begreep. Bovendien vond dit interview meteen plaats na de lange en vermoeiende reis van verzoeker. Men kan van een 16-jarige in een zulke context niet verwachten dat hij volledige verklaringen aflegt.

Aangaande de tegenstrijdigheden omtrent zijn vluchtmotieven, benadrukt verzoeker dat het interview uiterst kort is en minderjarigen niet in de mogelijkheid stelt om al hun redenen voor immigratie toe te lichten. Het is duidelijk dat de oorlog met de taliban hem heeft doen vluchten, aangezien zijn problemen hiermee verband hielden. Verzoeker herinnert er opnieuw aan dat er geen advocaat of voogd aanwezig was.

Verzoeker verwijst verder naar de Voogdijwet en stelt dat er geen bepaling is die de voogddienst toestaat gevoelige gegevens te verwerken en de identificatiegegevens van de minderjarige aan andere federale instanties mee te delen. Verzoeker verwijst naar de GDPR-verordening. Uit geen enkel document blijkt dat verzoeker instemde met de verwerking van zijn persoonsgegevens. Het identificatieformulier was niet ondertekend en een toestemming ontbrak. Verzoeker was niet vergezeld van een persoon met het ouderlijk gezag. Zelfs al had verzoeker ingestemd met de verwerking van zijn gegevens voor identificatie, dan nog had hij nooit ingestemd om deze gegevens over te maken aan de asielautoriteiten.

Verzoeker meent verder dat hij wel degelijk verwesterd is. Hij kwam aan in België in 2021. Hij gedraagt zich zoals andere jongeren in België en heeft een verwesterd uiterlijk. Hij is actief op sociale media en praat met zowel meisjes als jongens. Verzoeker is ingeschreven op een katholieke school. Hij gaat ook naar een huiswerkschool. Na school gaat hij naar een jeugdcentrum. Hij vertoont respect en wil zich integreren. Hij zou ook graag beginnen met zwemlessen. Tijdens vorige vakanties heeft hij ook gewerkt.

Verzoeker heeft zijn vormende jaren hier doorgebracht.

Voorts stelt verzoeker dat de humanitaire crisis in Afghanistan noopt tot de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet daar de huidige situatie te wijten is aan de taliban. Verzoeker licht toe aan de hand van landeninformatie.

Tot slot verwijst verzoeker naar de precare veiligheidssituatie en stelt dat deze noopt tot subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.1.2. Inventaris der stukken ter ondersteuning van het verzoekschrift:

- 3. Bewijs inschrijving school;
- 4. Bewijs deelname huiswerkschool;
- 5. Attest aanwezigheid jeugdcentrum;
- 6. Getuigenis.

2.1.3. Op 28 november 2023 legt de commissaris-generaal een aanvullende nota neer met daarin de volgende landeninformatie:

- UNAMA, *“impact of improvised explosive devices on Civilians in Afghanistan”* van juni 2023, <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>.

2.1.4. Op 28 november 2023 legt verzoeker een aanvullende nota neer met bewijsstukken ter staving van diens integratie.

Verzoeker stelt dat hij zijn opleiding heeft voortgezet en voor de brandweer wil gaan werken.

Tevens stelt verzoeker dat hij werkte voor Verviers bij het *Youth Team*. Verzoeker zorgde tien dagen lang voor een katholieke begraafplaats.

Verzoeker wilde tijdens de zomervakantie opnieuw aan het werk om zijn opleiding voor te zetten.

Verzoeker stelt dat hij geholpen heeft op een werkkamp en zeer goed Frans spreekt.

Hij wijst erop dat hij van centrum is veranderd, hetgeen moeilijk voor hem is. Dit toont aan hoe verzoeker gehecht is aan zijn huidige omgeving.

Verzoeker verwijst doorheen de aanvullende nota naar verscheidene getuigenissen

2.1.5. Stukken ter ondersteuning van de aanvullende nota:

- 7. Mail jonge brandweermannen;
- 8. Inschrijving CEFA;
- 9. Getuigenis Sainte-Claire;
- 10. Getuigenis;
- 11. Inschrijving CEFA;
- 12. Arbeidsovereenkomst;
- 13. Brief gemeente;
- 14. Bewijs van werk;
- 15. Getuigenis;
- 16. Mail voogd.

2.1.6. Op 1 december 2023 legt verzoeker ter terechtzitting een aanvullende nota neer met een psychologisch attest waarin wordt gesteld dat verzoeker symptomen van het post-traumatische stresssyndroom vertoont.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3. De bestreden beslissing oordeelt op goede gronden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker beweerde vervolging daar het niet aannemelijk is dat verzoeker zijn ouders niet vertelde over zijn privégesprekken met de Qari (i), het onduidelijk is waarom de taliban verzoeker zouden willen rekruteren (ii), verzoekers gedrag wanneer hij werd aangesproken door de politie niet kan overtuigen (iii), het niet aannemelijk is dat verzoeker zo snel werd vrijgelaten door de politie (iv), het niet geloofwaardig is dat verzoekers oom niet werd ingelicht over de taliban (v) en verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde doorheen de asielprocedure over verschillende relevante elementen (vi).

Verzoeker kan geen afbreuk doen aan deze terechte vaststellingen door het aanbrengen van vergoelijkingsen en het bekritisieren van de gevolgtrekking van de bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker op algemene wijze kritiek uit op de bestreden beslissing en stelt dat er een te subjectieve beoordeling werd gemaakt of een te negatieve interpretatie werd gehanteerd, toont hij met zijn algemene kritiek in het verzoekschrift niet aan dat de commissaris-generaal zijn appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden, noch dat er sprake is van enige vooringenomenheid in zijn hoofde. De mate van detail, consistentie en de plausibiliteit zijn onder meer factoren die spelen bij de beoordeling van de verklaringen van een verzoeker om internationale bescherming, en verzoeker toont geenszins aan dat de bestreden beslissing deze factoren niet betreft in zijn beoordeling. Het betrekken

van objectieve landeninformatie kan een nuttige methode zijn om de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen te beoordelen, maar vormt geenszins een noodzakelijke voorwaarde om tot een gedegen beoordeling te komen. Waar verzoeker in het verzoekschrift nog vaststelt dat de motivering van de bestreden beslissing geen inconsistenties vaststelt in zijn verklaringen, merkt de Raad op dat dit wel het geval is. Bovendien kan de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet enkel worden afgeleid uit inconsistente verklaringen, doch ook uit vage, weinig plausibele verklaringen. Daarbij werden er wel degelijk objectieve bronnen en landeninformatie opgenomen in de bestreden beslissing en het administratief dossier en binnen dit kader werd de geloofwaardigheid van verzoekers relaas beoordeeld.

Vooreerst merkt de bestreden beslissing terecht op dat het niet aannemelijk is dat verzoeker zijn ouders niet inlichtte over zijn privégesprekken met de Qari:

“Eerst en vooral dient opgemerkt dat het vreemd is dat jij thuis nooit gepraat hebt over jouw privégesprekken met de Qari waarin hij jou vertelde dat jij een goede leerling was, hij jou de weg naar het paradijs zou tonen en het leger en de politie ongelovigen waren. Gevraagd of jij met iemand praatte over die privégesprekken met de Qari, antwoord je van niet (CGVS, p. 13). Gevraagd of jij dan ook niet met jouw ouders praatte over die privégesprekken met de Qari, antwoord je van niet en dat jullie niet veel tijd hadden om te praten (ibid.). Gevraagd of je dan ook niet zei aan jouw ouders dat de Qari trots op jou was, hij vond dat jij een goede student was en dat jij zelf goed les gaf, antwoord je dat je thuis wel vertelde dat je les gaf in de madrassa en de Qari jou complimenten gaf (ibid.), wat aantoont dat er wel degelijk tijd en ruimte was thuis om te praten over jouw bezigheden in de madrassa. Gevraagd of je thuis ook verteld hebt dat de Qari vond dat het leger en de politie ongelovigen waren, antwoord je dat nooit verteld te hebben (ibid.). Gevraagd waarom niet, antwoord je enkel dat je het niet verteld hebt (ibid.). Nogmaals gevraagd waarom niet, antwoord je dat je geen tijd had om het te vertellen en jouw hart het ook niet wou vertellen (ibid.), hetgeen niet kan overtuigen als verklaring.”

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij er niet aan dacht om over deze privégesprekken te praten met zijn ouders en stelt dat kinderen niet altijd praten met hun ouders over wat op school gebeurt. De Raad is echter van oordeel dat het wel degelijk ongeloofwaardig is dat verzoeker enerzijds zou praten over zijn activiteiten in de madrassa, doch anderzijds volledig zou nalaten te vertellen over hetgeen de Qari hem zei. Dat verzoeker ook geen enkele afdoende verklaring kan bieden voor dit stilzwijgen doet temeer afbreuk aan zijn geloofwaardigheid. Met het louter herhalen van zijn verklaringen in dit verband en het aanhalen van ongefundeerde algemeenheden kan verzoeker geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

Voorts merkt de bestreden beslissing terecht op dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker werd gevisieerd door de taliban:

“Bovendien is het helemaal niet duidelijk waarom de Taliban jou zouden viseren om een belangrijke, logistieke taak uit te voeren. Jij – en evenmin iemand anders van jouw familie – maakte immers geen deel uit van hun organisatie en jouw familie had een negatieve opinie over de Taliban en zette hen weg als ‘slechte mensen’ (CGVS, p. 6). Gevraagd waarom de Taliban aan jou zouden vragen om die opdracht uit te voeren, antwoord je dat ze jou hebben gevraagd om mee te komen en jou de vest gaven, maar je het niet op voorhand wist (CGVS, p. 14). Ook heb je de opdracht in eerste instantie geweigerd en probeerde je zelfs te vluchten toen je nog in de woning was en je gevraagd werd om de bommengordel te dragen. Gevraagd waarom de Taliban jou die opdracht toch nog zouden laten uitvoeren terwijl je expliciet geweigerd had en zelfs probeerde te vluchten, antwoord je dat ze een duidelijk doel hadden die dag (ibid.). Gevraagd waarom de Taliban erop zouden vertrouwen dat jij die opdracht tot een goed einde zou brengen, terwijl je expliciet geweigerd had en zelfs probeerde te vluchten, antwoord je dat je jong was en ze je bang maakten (ibid.).

Het is al merkwaardig te noemen dat de Taliban een buitenstaander die geen banden heeft met de organisatie of sympathie heeft voor hun ideeën zouden inschakelen voor een dergelijke, belangrijke opdracht.

Het is nog vreemder dat de Taliban die opdracht gewoon zouden laten doorgaan terwijl de buitenstaander expliciet weigert en het op een vluchten probeert te zetten en dus helemaal niet overtuigd is van de taak, hetgeen de kans op het welslagen van de opdracht sterk vermindert en het risico op blootstelling voor de Taliban sterk verhoogt. Jij had immers belangrijke informatie over een schuilplaats van de Taliban en de identiteit van enkele van hun leden.”

Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift landeninformatie aan waaruit blijkt dat gedwongen rekrutering veelal verloopt via madrassa's en verwijst naar verleden beslissingen van de commissaris-generaal in eenzelfde zin. Verzoeker benadrukt dat de taliban in de maanden vooraf de machtsovername extra strijders rekruteerden, in eenzelfde periode waarin verzoeker werd gerekruteerd. Nog zou verzoekers rekrutering overeenstemmen met de beschreven *modus operandi* in de objectieve landeninformatie en zetten de taliban wel degelijk jongeren in voor bomaanslagen. De Raad merkt hierbij op dat het louter verwijzen naar algemene informatie die geen betrekking heeft op de persoon van verzoeker geen afbreuk kan doen aan de pertinente en correcte motieven in de bestreden beslissing op grond waarvan kan worden besloten dat verzoeker de aangehaalde problematiek van rekrutering niet aannemelijk maakt. De Raad merkt nog op dat de door verzoeker aangehaalde landeninformatie geenszins een gedwongen rekrutering ondersteunt waarbij de gerekruteerde persoon tegen zijn wil om een bomaanslag zou moeten plegen, hetgeen de Raad ook bijzonder ongeloofwaardig acht. De Raad merkt nog op dat uit de door verzoeker aangehaalde landeninformatie nog blijkt dat sommige jongeren tot twee jaar lang werden opgeleid tot het plegen van een bomaanslag. In eenzelfde zin stelt de door verzoeker aangehaalde landeninformatie dat er een procedé van indoctrinatie, training en 'brainwashing' voorafgaat aan de bomaanslag, hetgeen allerminst strookt met de plotse rekrutering van verzoeker.

Verzoeker stelt nog dat het niet aannemelijk is dat hij ging weigeren daar de taliban hem desgevallend gingen neerschieten. Dit doet echter geen afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing waar terecht wordt vastgesteld dat het niet geloofwaardig is dat de taliban iemand zouden inschakelen die de taak niet wil uitvoeren en aldus een groot vluchtgevaar vormde, hetgeen op zijn beurt kon leiden tot de identificatie van de taliban door de veiligheidsdiensten.

Vervolgens merkt de bestreden beslissing terecht op dat het niet aannemelijk is dat verzoeker bleef volharden in de uitvoering van de bomaanslag:

"Verder stel je dat de Taliban jou afzetten aan de politiebasis, jou instructies gaven om op het knopje te duwen en zij jou daarna aan jouw lot overlieten en zelf weggingen. Het is dan ook vreemd te noemen dat jij – die niet overtuigd was van de opdracht waarbij jij het leven zou laten en die niet wilde uitvoeren – ervoor koos om de politieagenten te negeren toen zij jou vroegen om halt te houden en vastberaden was om de aanval toch uit te voeren. De Taliban waren immers al vertrokken en hadden geen directe controle meer over jou. Gevraagd waarom je niet stopte met lopen richting de agenten toen zij jou vroegen om halt te houden, antwoord je dat ze zeiden dat ze jou van achter zouden neerschieten als je zou stoppen (CGVS, p. 15). Opgemerkt dat de auto met de Taliban al vertrokken was, antwoord je instemmend (ibid.). Gevraagd waarom je dan niet gestopt bent toen de politie dat vroeg, antwoord je naast de vraag dat je in looppas richting de politie liep nadat de auto vertrokken was, de politie vroeg om te stoppen, jij niet luisterde, ze in de lucht schoten en jij dan bent flauwgevallen (ibid.). Nogmaals gevraagd waarom je dan niet gestopt bent toen de politie dat vroeg, antwoord je dat ze jou bang hadden gemaakt (ibid.). Gevraagd of je de aanval werkelijk wilde uitvoeren, antwoord je dat je dat niet wou, maar je verplicht was aangezien ze jou anders zouden doden (ibid.), hetgeen moeilijk kan overtuigen als verklaring gezien het succesvol volbrengen van die zelfmoordaanslag met bommengordel ook tot jouw dood zou leiden. Jouw grootste en enige kans op overleven was de politie inlichten over de bommengordel die jij bij jou had. Gevraagd waarom jij – na het vertrek van de Taliban – de politie niet gewaarschuwd hebt dat jij een bom bij had zodat je jouw eigen leven kon redden, antwoord je dat je niet meer jezelf was op dat moment en uit angst niet meer besepte wat je allemaal deed (ibid.)."

Voorts is het ook vreemd te noemen dat je er enerzijds voor koos om de aanval uit te voeren en de bom te laten afgaan uit schrik voor de Taliban, maar anderzijds wel meteen besloot de Taliban te verklappen als de politie jou had aangehouden en ondervraagd. Hiermee geconfronteerd, antwoord je dat je het verteld hebt omdat de politie anders gedacht zou hebben dat jij werkte voor de Taliban (CGVS, p. 16)."

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat zijn gedrag wel degelijk begrijpelijk was daar hij in paniek was en met de dood werd bedreigd door de taliban. Onderhavig verweer is echter een loutere herhaling van verzoekers verklaringen, waarmee hij geen afbreuk doet aan de pertinente en correcte motivering van de bestreden beslissing. Het komt immers aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete argumenten en elementen te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

De bestreden beslissing merkt tevens terecht op dat verzoeker bijzonder snel werd vrijgelaten door de politie:

“Daarnaast is het merkwaardig dat de politie jou na een goede twee uur ondervraging zomaar zou laten gaan zonder jou verder te vervolgen en verantwoordelijk te houden voor de vrijdelde bomaanslag. Gevraagd hoe de politie uiteindelijk zeker wist dat jij niet bij de Taliban hoorde, antwoord je dat je de volledige waarheid hebt verteld en al hun schuilplaatsen hebt verklapt (CGVS, p. 16). Opgemerkt dat jij kort daarvoor het politiekantoor had proberen op te blazen toen jij in looppas met een bom rond je middel op de politie afstormde en gevraagd waarom de politie jou zo snel terug vrij zou laten, antwoord je volledig naast de kwestie dat je bent flauwgevalen toen je aan het lopen was en de politie daarna de bom heeft weggenomen (ibid.). Jij toonde tijdens het uitvoeren van de aanval geen intentie om te luisteren naar de politie en je in te houden, en had het leven kunnen kosten aan meerdere politieagenten, waardoor het moeilijk te verklaren valt waarom de politie jou zomaar op jouw woord zou geloven en jou na een verhoor van een goede twee uur al opnieuw vrij zou laten.”

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de bestreden beslissing zich niet baseert op enig referentiekader om de gebruikelijke houding van de politie toe te lichten. Verzoeker meent dat hij alle vragen heeft beantwoord en de politie op de hoogte waren van het gebruik van minderjarigen voor bomaanslagen, waardoor ze hem niet gevaarlijk achtten. Niettegenstaande een gebrek aan objectieve informatie over de houding van de Afghaanse politiediensten in het geval van vrijdelde bomaanslagen door minderjarige daders in Nangarhar, acht de Raad het bijzonder onwaarschijnlijk dat de politie iemand zouden vrijlaten nadat diezelfde persoon de duidelijke intentie had getoond om hen allen om te brengen. Dat de politiediensten na twee uur overtuigd zouden zijn van diens ongevaarlijke profiel is in een zulke context niet geloofwaardig.

Nog merkt de bestreden beslissing terecht op dat het niet geloofwaardig is dat de oom van verzoeker niet werd ingelicht over de problematiek met de Taliban:

“Ook is het vreemd te noemen dat jouw familie jou na jouw vrijlating meteen naar jouw oom stuurt voor jouw veiligheid, maar jouw ouders beslissen om hem niet in te lichten over de situatie met de Taliban. Gevraagd hoe dat komt, antwoord je dat jouw oom jou zijn huis zou uitgezet hebben mocht hij op de hoogte geweest zijn van de situatie (CGVS, p. 16). Opgemerkt dat jouw oom een volwassen man is en bovendien de broer van jouw vader, en het toch logisch zou zijn dat jouw vader zijn broer zou informeren over de reden waarom hij jou naar hem stuurde, antwoord je dat jouw vader zelf bang was en je niet weet waarom hij jouw oom niet gebeld heeft (ibid.).”

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat zijn oom hem niet had binnengelaten indien hij op de hoogte was geweest van de situatie met de Taliban. Verzoeker komt aangaande de motieven in de bestreden beslissing op dit punt opnieuw niet verder dan een loutere herhaling van zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Hiermee doet hij geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing, omtrent deze verklaringen gedane, pertinente en correcte vaststellingen. Een concreet verweer ontbreekt immers.

Tot slot stelt de bestreden beslissing op pertinente wijze vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde doorheen de asielprocedure:

“Ten slotte dient nog aangestipt dat jij doorheen de verschillende interviews in het kader van jouw asielaanvraag in België uiteenlopende verklaringen aflegt over jouw familie en jouw migratiemotieven. Zo verklaarde je tijdens het interview voor niet-begeleide minderjarigen (verder NBMV) dat je nog contact had met jouw vader via WhatsApp en jouw oudste broer S. in Jalalabad verbleef (NBMV, p. 2 en 3), terwijl je op de DVZ verklaarde dat jouw vader en oudste broer ontvoerd en vermist zijn (vragenlijst CGVS, punt 5 en verklaring DVZ, punt 15a en 17). Hiermee geconfronteerd, antwoord je dat je enkel verklaarde contact te hebben met jouw familie waarmee je jouw moeder en zussen bedoelde en je nooit hebt gezegd dat jouw broer in Jalalabad was (CGVS, p. 17). Ook verklaarde je tijdens het interview voor niet-begeleide minderjarigen dat jouw voltallige familie – inclusief jouw vader en oudste broer – zich in Jalalabad bevonden (NBMV, p. 2 en 3). Op de DVZ verklaarde je dan weer dat jouw familie zich in Surkh Rod bevond (verklaring DVZ, punt 15a en 17). Hiermee geconfronteerd, antwoord je altijd Surkh Rod gezegd te hebben (CGVS, p. 11). Verder verklaarde je tijdens het interview voor niet-begeleide minderjarigen dat je Afghanistan verlaten hebt omwille van de oorlog wanneer gevraagd werd naar jouw migratiemotieven en heb je niets verklaard over persoonlijke problemen met de Taliban (NBMV, p. 3). Hiermee geconfronteerd, antwoord je dat je toen in een slechte toestand was aangezien je weinig gegeten en geslapen had en je jouw verhaal kort en onvolledig verteld hebt (CGVS, p. 17).”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift kritiek uit op het gebruik van de “fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling” ingevuld door het bureau MINTEH, dient er op gewezen dat er geen elementen voorhanden

zijn waaruit zou kunnen blijken dat de in deze fiche opgenomen verklaringen van verzoeker onjuist zouden zijn weergegeven. Indien verzoeker wenst aan te tonen dat de vermeldingen in deze fiche niet overeenstemmen met zijn werkelijke verklaringen, dient hij dit *in concreto* aan te tonen. Echter, verzoekers voormelde verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Zij laten geen ruimte voor de nuancerings die verzoeker *post factum* tracht aan te brengen. Verzoeker kan de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen bij aanvang van de procedure en tijdens het persoonlijk onderhoud evenmin verschonen door louter hypothetisch op te merken dat de onderhavige vragenlijst slechts een summier 'samenvatting' betreft van zijn verklaringen. Dit betreft immers een louter blote bewering, nu verzoeker niet aantoont dat wat in deze vragenlijst werd opgenomen niet overeenstemt met wat hij werkelijk heeft verklaard. Door louter hypothetisch ter verwijzen naar de slechte omstandigheden tijdens het interview bij aanvang van de procedure kan verzoeker ook niet de vaststellingen van de bestreden beslissing ontkrachten. Zelfs al valt niet uit te sluiten dat niet elk gehoor in optimale omstandigheden plaatsvindt, dan nog dient verzoeker *in concreto* aan te tonen dat wat in de vragenlijst werd opgenomen niet overeenstemt met wat hij heeft verklaard, *quod non in casu*. Het loutere feit dat verzoeker bij het invullen van de fiche niet werd bijgestaan door een advocaat of voogd en dat noch formeel wordt vermeld of de interviewer of de tolk een gespecialiseerde opleiding heeft gevolgd om verzoeker te horen, is op zich niet van die aard om aan te tonen dat de weergave van verzoekers verklaringen in deze fiche onjuist zou zijn. De Raad merkt hierbij tevens op dat uit de door verzoeker aangehaalde wetsbepalingen inzake de "*procedurele waarborg voor de niet-begeleide minderjarige*" niet kan worden afgeleid dat de loutere afwezigheid van een voogd die verzoeker vertegenwoordigt tijdens het invullen van de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling ertoe zou leiden dat zijn verklaringen niet aan hem kunnen worden tegengeworpen. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden dat hij geen tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn persoonlijke vervolgingsfeiten bij het invullen van de "*fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling*".

Verzoeker stelt verder dat er geen bepaling is die de Dienst Voogdij toestaat gevoelige gegevens van de minderjarige aan andere federale instanties mee te delen. Verzoeker verwijst naar de GDPR en meent dat hij geen instemming gaf voor het delen van zijn gegevens. Artikel 57/7, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt echter dat de commissaris-generaal gerechtigd is om alle bescheiden en inlichtingen die voor de uitoefening van zijn opdracht nuttig zijn, door elke Belgische overheid te doen overleggen. Aldus kan de commissaris-generaal wel degelijk de gegevens die worden genoteerd door de Dienst Voogdij van de FOD Justitie opvragen en betrekken in zijn beslissing, zonder de expliciete toestemming van verzoeker.

In een aanvullende nota legt verzoeker nog een attest neer van een psycholoog neer waaruit blijkt dat hij enkele symptomen vertoont van het post-traumatisch stresssyndroom. Behoudens een algemene neerslachtigheid blijkt er in hoofde van verzoeker geen geheugenproblematiek of andere cognitieve aandoening te spelen die hem ertoe zou verhinderen om in het kader van zijn verzoek coherente en gedetailleerde verklaringen af te leggen. Voormeld attest doet dan ook geen afbreuk aan de vaststellingen van de bestreden beslissing:

"Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald kreeg je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielpcedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, zoals aangegeven in de attesten die je neerlegde, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen."

Waar verzoeker verder nog verwijst eventuele problemen die terugkeerders naar Afghanistan kunnen ervaren, oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, als volgt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*” januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd.

In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat “*zina*” betreft – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44).

In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, “*Afghanistan – taliban’s impact on the population*”, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat personen betreft die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of*

individuals", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51).

Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan.

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, dan wel als verwesterd worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van *"zina"* kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in de aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat hij reeds 2 jaar in België verblijft en zich volledig zou hebben geïntegreerd in de Westerse maatschappij. Verzoeker gaat naar een katholieke school, gaat om met beide jongens en meisjes en is actief op sociale media. Verzoeker heeft ook een verwesterd uiterlijk en zet zich in voor verscheidene buitenschoolse activiteiten. In aanvullende nota wijst verzoeker op zijn werkzaamheden en initiatieven.

Uit de voorliggende elementen blijkt echter geenszins dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker slechts 2 jaar in België heeft verbleven, hetgeen niet kan worden beschouwd als een langdurige periode waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker op een zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. Men kan ook bezwaarlijk voorhouden dat verzoeker op zulke jonge leeftijd uit Afghanistan vertrok dat hij zijn vormende jaren buiten Afghanistan doorbracht. Verzoeker was immers reeds 16 jaar oud toen hij België binnenkwam. Verzoeker spreekt ook nog steeds Pashtou, zo blijkt uit diens persoonlijk onderhoud (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 4). De Raad merkt op dat verzoeker is ingeschreven in een Katholieke school. Uit dit element kan echter evenmin worden afgeleid dat verzoeker niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij, temeer gelet op de pluralistische aard van zulke scholen. Diens werkzaamheden op een katholieke begraafplaats, en evenmin diens overige lovenswaardige werkzaamheden en initiatieven, wijzen op zich ook niet op een internalisering van Westerse waarden en normen. Wat het uiterlijk van verzoeker betreft, merkt de Raad op dat zulke oppervlakkigheden mogelijks een aanwijzing kunnen zijn van een mate van verwestering, maar geenszins bij machte zijn om aan te tonen dat verzoeker zodanig vervreemd is van de Afghaanse maatschappij dat hij niet kan terugkeren. Het is voorts positief dat verzoeker een sociaal netwerk uitbouwt met beide jongens en meisjes en zich inzet voor buitenschoolse activiteiten, maar is op zich ook niet voldoende om te besluiten dat verzoeker in zulke mate een sociaal leven heeft uitgebouwd dat hij vervreemd is van de Afghaanse normen en waarden. Het gegeven dat verzoeker een zekere hechting heeft met zijn onmiddellijke omgeving, en aldus het moeilijk had om van centrum te veranderen, doet op zich ook niet besluiten dat er sprake is van enige verwestering in zijn hoofde.

Verzoeker toont geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen en uit de beoordeling ervan dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban hem niet zal viseren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: *“vervolgning in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)”*.

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker.

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof.

Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val.

Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken.

Tot slot zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *“Country Guidance Afghanistan”* van januari 2023.

Verzoeker beroept zich niet op deze uitzonderlijke situatie. Verzoeker beroept zich evenmin op een persoonlijk element dat het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhoogt dat er sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend vierentwintig door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP